

Den tredje trosartikel handler om *fornyelsen* – altså om troen.

Men vores måde at vælge den kristne tro på er meget forskellige. Én ting er dog vores valg; noget andet er, at vi til syvende og sidst ikke giver os selv troen. Troen er noget, vi får. Tro er tillid. Og tillid får vi, når en anden er tillidsvækkende. Sådan også med Gud. Han vækker tilliden til sig selv gennem Helligånden.

Set gennem forruden oplever vi måske vores vej til troen som en række afgørende, personlige beslutninger og valg. Set gennem bakspejlet opdager vi, at Guds Ånd har været den afgørende faktor hele vejen! Guds Ånd har draget os til Jesus gennem alt det, der lignede tilfældigheder eller beslutninger.

Som Søren Kierkegaard siger: *Selvom man også var i stand til at omsætte hele indholdet af troen til en form for begreb, så følger ikke deraf, at man har begrebet troen ...*

Vi har nu i Katekismus-gennemgangen været sammen om trekanten – den treenige Gud – om Gud Fader som Skaberen, om Gud Søn som frelseren og genopretteren – og nu i dag om Gud Helligånd, fornyeren.

Lad os høre, hvad Luther selv siger i forklaringen i *Katekismus Updated* til den tredje artikel:

Jeg tror, at jeg ikke af egen evne eller kraft kan tro på Jesus Kristus, min Herre, eller komme til ham; men Helligånden har kaldet mig ved evangeliet. Han har skabt troen i mig, helliggjort mig og bevaret mig i den rette tro. Han kalder, samler, skaber og helliggør hele den kristne kirke på jorden og bevarer den hos Jesus Kristus i den rette, ene tro. I den kristne kirke tilgiver han daglig mig og alle troende al synd. På dommens dag vil han opvække mig og alle døde og i Kristus give mig og alle troende evigt liv.

Her skriver Luther noget om kirken. For Helligånden virker ikke bare sådan uden videre. Gud har givet os kirken, og igennem den kalder Helligånden os til tro, og han holder os fast i troen. Men kirke mener jeg ikke sådan først og fremmest kirkebygningen her eller Folkekirken generelt. Det er nogle af de ydre rammer for Guds kirke i Danmark. Andre dele af rammen kan f.eks. være missionshuse. Inde i rammen findes det vigtigste: Guds ord, dåben og nadveren, bønnerne og skriftemålet.

At Guds Ånd kalder os gennem nogle ydre synlige ting, som er samlet i kirken, betyder, at troen ikke kan overleve uden Guds ord, nadver, bøn osv. Man skal nemlig ikke bare have troen én gang. Du skal også bevares og fornyes i den. Troen er nemlig ikke bare et sæt meninger eller et værdisæt, du har i lommen. Troen er et levende tillidsforhold til den levende Gud, som hele tiden fornyes – ikke forsvinder.

Derfor skriver Luther så livgivende i sin Store Katekismus:

Hverken du eller jeg kunne nemlig nogen sinde vide noget om Kristus eller tro på ham og få ham til Herre, hvis det ikke gennem evangeliets prædiken blev tilbudt os af Helligånden og nedlagt i vort hjerte. Gerningen er sket og udrettet, idet Kristus har vundet skatten til os ved sin lidelse, død og opstandelse osv. Men hvis gerningen forbliver skjult, så at ingen ved besked med den, ville det hele være forgæves og til ingen nytte. For at denne skat ikke skulle blive begravet, men blive brugt og nydt, har Gud ladet sit ord udgå og forkynde og med det givet os Helligånden, for at denne skat og frelse skulle blive bragt os nær og tilegnet af os.

Pragfuldt formuleret og præciseret af Luther! For hvis man ikke prædiker om Kristus, skriver han, så er der heller ingen Helligånd, der skaber den kristne kirke, kalder og samler den, og uden hvem ingen kan komme til vor Herre Kristus!

Det er lige til at blive helt høj af ... men "Helligånd" hedder jo også på latin: Spiritus Sanctus!

Derfor skriver Luther noget så præcist, at privatkristendom – eller skal vi sige solokristendom – er fremmed for troen. Et kristent menneske er en del af "de helliges samfund", dvs. fællesskabet af de hellige. Det er et fællesskab, som er skabt af Guds Ånd.

Jamen, er jeg da hellig? ... JA, for de hellige er hellige, fordi Helligånden gør dem rene i Guds øjne. Jeg er ren og retfærdig, himmelen værdig!!! – fordi Kristus er min frelser.

Er det ikke lige netop derfor, vi bliver så varme om hjertet, når vi kører ned gennem Tyskland eller Tjekkiet eller på Als ... og pludselig ser en bil med en "fisk" på bagklappen ... pludselig er der et helligheds-bånd! – også til medpassageren i toget, der lukker en kristen bog op eller sin bibel: *Tænk, en kristen bror eller søster ...* for jeg er en del af "de helliges samfund" – og jeg er hellig, fordi Helligånden gør mig ren i Guds øjne.

Når nogen i din klasse eller på arbejdspladsen håner dig og siger: *Åh, du er også så hellig!* – så tag det ikke som et skældsord, men som et hæderstegn, og sig: *JA, du har ret ... og Gud ske tak og lov for det!*

I gymnasiet var der en fra min klasse, der netop kom til at sige det til mig: *Åh, du er også så hellig, Flemming!* Og da kom det pludselig over mig ... og jeg slog ham på skulderen og sagde: "Ja, Ib, Gud ske tak og lov er jeg hellig – for jeg er et Guds barn!" Han sagde det aldrig mere til mig! For han fik noget at tænke over.

Som Luther siger: *Jeg tror, at der findes en lille hellig forsamling eller en menighed på jorden af lutter hellige under ét hoved, Kristus, sammenkaldt af Helligånden, forenet i én tro, ét sind og én mening, med mange slags gaver, men dog forenet i kærligheden, uden partier og splittelse. Af denne menighed er også jeg en del og et lem, og jeg er delagtig i alle de goder, den har. Jeg er bragt til den og indlemmet i den ved Helligånden, idet jeg har hørt og stadig hører Guds ord, som er grundlaget for at komme ind.*

Pas derfor på, at vi ikke skævvrider trekanten [*tegn i luften*] ... Der er en tendens til, enten at få Helligånds-siden alt for smal ... eller alt for bred ...

Lad os derfor nu – i tre led – koncentrere os om, hvad det er, Helligånden skaber og bevarer. For artiklen hedder: *Om fornyelsen*. Man kunne også sige, at Helligånden er *livgiveren!*

D) At Helligånden skaber og bevarer troen i det enkelte menneske.

Et menneske er nemlig ikke selv i stand til at tro på Jesus eller komme til ham. Troen er ikke en præstation fra min side. Den er en tillid til Gud, som skyldes, at Helligånden kalder ad os, når evangeliet forkyndes.

Derfor siger Martin Luther: *Nogle gange er det at ville holde i troen som at ville holde i halen af en ål! Og det ved vi godt er svært!!!*

Evangeliet er nemlig ordet om Guds kærlighed og nåde, som han har vist os ved at sende sin Søn til jorden for at leve, lide, dø, opstå og fare til Himmels for vores skyld. Evangeliet er et ord om, at Jesus har byttet plads med dig, så han får din skyld, og du får hans renhed. Evangeliet handler altså ikke om, hvad vi skal gøre, men om, hvad Gud har gjort i Jesus Kristus for at føre dig ind i sit rige.

Derfor benytter Helligånden sig af Ordet, dåben og nadveren, når han skaber og bevarer det åndelige liv i det enkelte menneske.

Men det enkelte menneske står til ansvar for, om han afviser eller modtager evangeliets gave! Det ved vi fra Joh.16, hvor Jesus taler om Talsmandens komme: *Når han kommer, skal han overbevise verden om synd og om retfærdighed og om dom, siger Jesus – om synd: at de ikke tror på mig; om retfærdighed: at jeg går til Faderen, og I ser mig ikke længere; om dom: at denne verdens fyrste er dømt... Når han kommer, sandhedens ånd, skal han vejlede jer i hele sandheden ...*

Vil vi afvise eller modtage?

Helligånden er ikke alene grunden til, at troen *skabes* i dit liv – også kaldet retfærdiggørelsen. Han er også grunden til, at du som troende *bevares og vokser* – også kaldet helliggørelsen. Det sidste er ikke et nyt og højere trin i kristenlivet. Helliggørelsen er retfærdiggørelsens frugt. Mens retfærdiggørelsen er Guds gerning *for os*, er helliggørelsen Guds gerning *i os*. Men begge er Helligåndens værk, og begge skyldes Jesus Kristus.

Vil du afvise eller modtage denne evangeliets gave ved *indgangen* til Guds rige?! Vil du afvise eller modtage Helligåndens *fortsatte* virke?!

II) Da er vi kommet til andet punkt: At Helligånden skaber og bevarer det åndelige liv i menigheden.

For Helligånden arbejder nemlig ikke alene på det individuelle plan. Han arbejder i høj grad også på det kollektive plan – i menigheden. ”Han kalder, samler, skaber og helliggør hele den kristne kirke på jorden og bevarer den hos Jesus Kristus i den rette, ene tro,” står der i Katekismen. Han knytter altså de kristne sammen i et *fælles* liv.

Den kristne kirke er hellig, fordi den er *Guds* kirke. Og den er katolsk, som betyder almindelig, fordi den er for *alle*, og fordi den repræsenterer den almindelige kristentro, ikke en sekterisk udgave. Når de kristnes fællesskab kaldes ”de helliges samfund” betyder ”hellige” ikke ”dem, som føler sig bedre end alle andre”. ”De hellige” er dem, som Gud ved dåb og tro har udskilt til at tilhøre hans folk, og som samles om Ordet, dåben og nadveren – hvorfor du som sagt skal sige TAK, når mennesker siger: *Du er da også så hellig!*

Og de helliges samfund består i øvrigt af såvel de nulevende troende som de, der er døde i troen. Jeg har det sådan, når jeg knæler ved nadverbordet, at jeg fornemmer og ser mine bedsteforældre og min far knælende ved siden af ... de, som er på den anden side, ind i himlen!

Jo, vel er kristendom en personlig sag, men ikke en privat sag!!!

III) Da er vi kommet til det tredje og sidste: At Helligånden er virksom på dommens dag.

I anden trosartikel lærte vi, at Jesus Kristus en dag kommer tilbage til jorden ”for at dømme levende og døde”. Den dag kaldes her for ”dommens dag”. Den dag vil Ånden ”opvække mig og alle døde” – bemærk igen det individuelle *og* kollektive aspekt. Det indebærer, at alle mennesker, som er døde inden dommens dag, vil blive vakt til live. Sammen med alle, som lever på det tidspunkt, skal vi møde Gud, der vil fælde dom over alle!

Noget vi for øvrigt ser i de tre film med titlen: **Left Behind** ... som nok mange har set – ud fra den tanke, at når Jesus kommer igen, skal nogle tages med, medens andre lades tilbage. Jeg er ikke helt enig i udlægningen af den bibelske tekst i disse film ... men selve hovedtanken: **Left Behind** – at nogen lades tilbage – det er bibelsk. Og filmene kan sagtens bruges til at besinde os på at høre til i den kristne menighed i dag og her lade os overbevise af Ånden. For Gud er jo *almægtig*, jf. første trosartikel, så også dette magter han at gøre fuldkomment og retfærdigt.

For der står her i forklaringen, at Gud afsiger ikke dom over os på grundlag af vores præstationer. Tredje trosartikel pointerer, at Helligånden *i Kristus* vil give mig og alle troende evigt liv. Det evige liv gives altså alle troende *for Jesu skyld*. Vi frelses ved troen på ham, ikke ved vores egne gerninger. Men dermed siger tredje trosartikel indirekte, at de, som ikke tror på Jesus Kristus, *ikke* får evigt liv – som der jo netop stod i Joh.16 ... *at han skal komme og overbevise om synd: at de ikke tror på mig*. Det er den synd, der fører til fortabelse – at vi ikke vil have med Jesus at gøre.

Der er altså en dobbelt udgang på livet. Fortabelsen er betegnelsen for den tilstand, hvori de mennesker for evigt skal være, som afviste evangeliet om Jesus – som røverer på den ene side af Jesus håned ham og ikke ville se ham som forløseren – hvorimod den anden i sin synd, i sin opgivenesshed, i sin fortabthed vendte sig TIL Jesus og for Jesu skyld fik at høre: *I dag skal du være med mig i Paradis!*

Lad derfor Rom.8,11 blive virkelighed i dit liv: *Og når hans ånd, han som oprejste Jesus fra de døde, bor i jer, skal han, som oprejste Kristus fra de døde, også gøre jeres dødelige legemer levende ved sin ånd, som bor i jer.*

Når mennesker kommer til mig og siger: *Du skal ikke tro, du er noget!* – så må jeg næsten ryste på hovedet og sige: *Jamen, hvordan kan jeg andet?!!! – hvordan kan jeg andet?!!!* Jeg er ALT i Kristus!

Husk derfor at tage dine B-vitaminer hver eneste dag. Du skal have vitaminer for at leve. Troen skal også have vitaminer for at leve.

Lad mig nævne de fem B-vitaminer. Der står nemlig i Ap.G.2 om de første kristne, at de ”holdt fast ved apostlenes lære og fællesskabet, ved brødets brydelse og ved bønnerne.”

Her er de første fire B-vitaminer: Apostlenes lære finder vi **i Bibelen** – fællesskabet kaldes mange steder for **brødrenes fællesskab**; det omfatter selvfølgelig også søstre – **brødsbrydelsen** er et andet ord for nadveren – og så er der **bønnerne**. Som det femte B-vitamin er der dåben, som flere steder kaldes for **badet**.

Helligånden skaber og bevarer troen i dig gennem disse fem B-vitaminer. Derfor skal du flittigt benytte dig af dem.

Lad derfor Helligånden løfte dine øjne – hæve dit blik, så du kan synge til tro: *Der er liv i et blik på det blødende Lam* ... Dét er Helligånden, der der peger som en finger ...

Derfor siger C.S.Lewis: *”Den, der retter sine øjne mod Himlen, får jorden med. Den, der alene retter sine øjne mod jorden, får ingen af delene.”* Det er at komme på Jesu ord: *”Den, der tørster, skal komme til mig og drikke ... og fra hans indre skal der rinde strømme af levende vand.”*

Husk nu dine B-vitaminer. Amen.